

въ които зефирътъ прохлаждахъ чловѣцитѣ, и въ които росата напояваше земята. Той смѣсяше въ пѣснитѣ си златитѣ плодове съ които есенъта награждава трудоветѣ на работницитѣ, и спокойствіето на зимата, презъ които игривата младостъ играе хорѹ около огъня. Най подиръ той представяше тъмнитѣ лѣсове които покриватъ горитѣ, и дълбокитѣ долища дѣто потоцитѣ чрезъ хиляды кривулицы, виждатъ са че играйтѣ посрѣдѣ засмѣнитѣ муравы. Той показа на пастыритѣ кои сѣ прелеститѣ на полскія животы, когато чловѣкъ умѣе да вкуси пріятноститѣ на проста-та природа.

„Тогасъ пастыритѣ съ свиркитѣ си, осѣтихъ себеси поблагополучны отъ царетѣ; и тѣхнитѣ колибкы съсредоточвахъ множество чисты удоволствія, които бѣгаты отъ златитѣ палаты. Игритѣ, смѣховетѣ, пріятноститѣ вѣрвѣхъ ввредѣ подиръ невиннитѣ пастыри. Сѣкій день бѣше праздниченъ день: друго са вече не чуваше осѣнь чурубликаньето на птчетата, или сладкото духанье на зефиритѣ които си играяхъ въ клончетата на дърветата, или шуменьето на быстрата вода която падаше отъ нѣкой скокъ, или пѣснитѣ които Музытѣ вдъхвахъ на пастыритѣ които слѣдовахъ подиръ Аполлона. Този богъ ги научи за да спечелватъ наградата въ надтичаньето, и да пронизватъ съ стрѣлитѣ си рогачитѣ и сѣрнитѣ. Доро боговетѣ сѣщитѣ позавидѣхъ на пастыритѣ: този животъ имъ са видѣ попріятенъ отъ сичката имъ слава; и тѣ повикахъ назадь Аполлона на Олимпъ.

„Сыне мой, тѣзи исторія трѣба да бѣде за васъ поучителна, защото сте въ положеніето въ коего бѣ Аполлонъ. Опитомете тѣзи дива земя; направете като него да цѣвне пустынята; покажете на сичкитѣ тѣзи пастыри кои сѣ прелеститѣ на армоніята; опитомете дивитѣ сѣрца; покажете имъ любовъта къмъ добродѣтельта; направете ги да осѣтихъ колко е пріятно да са наслаждаватъ въ уединеніето си отъ невиннитѣ удоволствія които нищо не може да отнеме отъ пастыритѣ. Единъ день, сыне мой, единъ день, затрудненіята и тежкитѣ грижы които обыкалятъ царетѣ ще вы